

F. t. l. vedr. retsplejeloven

og det forekommer ofte, at der må efterforskes i yderligere en række andre lande, når de første oplysninger fra udlandet er tilvejebragt.

Endvidere kræver de fleste af de store økonomiske sager udarbejdelse af revisionsberetninger, der først kan iværksættes, når samtlige nødvendige oplysninger i sagen er tilvejebragt, og der har været drøftelser mellem anklagemyndigheden og forsvarerne om udformningen af et revisionsstema, jf. nærmere betænkning nr. 1454/2004 om behandlingen af større straffesager om økonomisk kriminalitet m.v., side 125. Revisionsberetninger udfærdiges normalt efter revisorernes gennemgang af et stort antal dokumenter, og det er derfor ikke ualmindeligt, at der må afsættes i størrelsesordenen 6 måneder til 1 år til denne del af efterforskningen. Endelig indebærer afgørelsen om tiltalespørgsmålet ofte stillingtagen til vanskelige juridiske problemstillinger, herunder også vedrørende civile spørgsmål, hvorfor det kan være en vurdering, der kræver længere tid end i sager om f.eks. personfarlig kriminalitet.

Disse forhold betyder ikke, at den foreslåede bestemmelse ikke kan anvendes i økonomiske sager. I store økonomiske sager vil der dog ofte kun være grundlag for at fastsætte en frist efter den foreslåede bestemmelse, hvis efterforskningen må anses for at være gået i stå, eller en stillingtagen til tiltalespørgsmålet trækker ud, selv om sagen er færdigefterforsket.

Der vil efter bestemmelsen ikke være grund til fremskyndelse – og dermed heller ikke grundlag for retten til undtagelsesvis at fastsætte en frist – hvis sagen skrider frem, og afgørelsen om tiltalen må ventes truffet inden for kortere tid. Dette følger ikke alene af betingelsen om, at rettens fastsættelse af en frist kun bør ske rent *undtagelsesvis*, men også, at rettens fastsættelse af frist forudsætter, at der er *særlig grund* til at kræve en fremskyndelse af afgørelsen om tiltalespørgsmålet.

Det bemærkes, at politiet og anklagemyndigheden i en tidlig fase af et sagsforløb bør overveje, hvilke undersøgelser- og efterforskningsskridt der kan være relevante at foretage, og hvornår de enkelte skridt bør iværksættes, eventuelt så de forskellige skridt udføres sideløbende med henblik på at spare tid. Anklagemyndigheden bør i den forbindelse være særlig opmærksom på tidskrævende skridt som f.eks. mentalundersøgelser og på muligheden for at anmode om forhåndsberømmelse af hovedforhandling, selv om tiltale endnu ikke er rejst.

Anvendelse af bestemmelsen vil navnlig kunne tænkes i følgende tilfælde:

For det første kan rettens fastsættelse af frist i medfør af den foreslåede bestemmelse komme på tale, hvor det tidsrum, der er forløbet siden sigtelsens rejning, efter en samlet vurdering, herunder af hensyn til den sigtede, forurettede, sagens beskaffenhed samt dens samfundsmæssige betydning, må anses for *åbenbart urimeligt*. Det gælder navnlig i mindre alvorlige sager, herunder navnlig bødesager, hvor der vil kunne fastsættes frist alene på dette grundlag.

Er der derimod tale om alvorligere straffesager, f.eks. en sag om alvorlig, personfarlig kriminalitet, en sag, hvor den forventede straf vil være på flere års fængsel, eller en sag af særlig samfundsmæssig betydning i øvrigt, vil den forløbne tid – selv efter ca. 1 år og 6 måneder – formentlig kun i sjældne tilfælde kunne anses for åbenbart urimelig, og fastsættelse af en frist i sådanne sager må derfor som udgangspunkt forudsætte, at det må anses for at være en reel mulighed – med en passende fremskyndelse af sagsbehandlingen – at anklagemyndigheden kan træffe afgørelse om tiltale inden for en frist på mellem 3 måneder og 1 år.

For det andet kan rettens fastsættelse af frist i medfør af den foreslåede bestemmelse komme på tale, hvor den tid, der er forløbet siden sigtelsens rejning, klart *ikke er rimeligt begrundet* i den konkrete sags omstændigheder, hvor der efter en samlet vurdering er *særlig grund* til at gribe ind, og hvor der herudover på den ene side ikke umiddelbart er udsigt til, at afgørelsen om tiltalespørgsmålet vil blive truffet i nær fremtid, men hvor der på den anden side er udsigt til, at et tilstrækkeligt grundlag for en afgørelse af tiltalespørgsmålet – om nødvendigt efter en fremskyndelse af sagsbehandlingen – vil kunne foreligge inden udløb af en frist på mellem 3 måneder og 1 år.

Generelt er det en betingelse, at hensynet til den sigtede med særlig styrke taler for indgriben fra rettens side. Det forudsættes således, at en fortsat udskydelse af afgørelsen af tiltalespørgsmålet i det konkrete tilfælde må anses for en urimelig belastning af sigtede.

Det følger af det anførte, at bestemmelsen ud fra enhver praktisk betragtning ikke vil blive bragt i anvendelse i de alvorligste straffesager, herunder navnlig ikke i drabssager. Indbringelse for retten vil navnlig kunne tænkes i særligt komplicerede sager, herunder større sager om økonomisk kriminalitet, visse komplicerede særlovssager samt i mindre omfattende sager, hvor sagsbehandlingen af andre grunde, herunder eventuelt ekspeditionsfejl, er gået i stå.

Hvis retten undtagelsesvis finder anledning til at fastsætte en frist, jf. ovenfor, skal fristen være på mindst 3 måneder og højst 1 år, jf. *stk. 2, 2. pkt.*